

Het Goudblommeke in Papier La Fleur en Papier Doré

E-Nieuwsbrief t.a.v. de vennoten
Redactie: danny.verbiest@skynet.be

Redactioneel:

't Is eindelijk zover. Op vrijdagavond (voor de coöperanten) of op zaterdagmorgen (voor al de anderen) heropende Het Goudblommeke in Papier, na meer dan een jaar, weer haar deuren. Het was er een overrompeling, zowel vrijdag als zaterdag. Als dat zo doorgaat, zitten we goed, maar we gaan het vel van de beer nog niet verkopen voor we een beer hebben gezien, laat staan, hebben geschoten. In ieder geval, de bestuursleden blonken als kerstboomballen. Na bijna een jaar tegen zoveel problemen opboksen is het dan toch gelukt. Moe maar tevreden keken zij ernaar en zagen dat het goed was. Het is dan ook terecht, dat ze jullie (coöperanten) van harte bedanken voor jullie steun (financiële en andere) en vooral voor het vertrouwen. Dank u wel allemaal, nen dikke merci.

Oh, ja... als je dat nog niet gedaan zou hebben... duid 12 oktober 2007 aan in jullie agenda of op de kalender (liefst alletwee) want dan wordt ons cafeetje officieel heropend (met toeters en bellen) en... jullie hebben geen enkel excuus om daarop afwezig te zijn.

(wordt vervolgd)

Hierna geven wij een overzichtje van wat de pers er zoal over dacht. Wij beginnen met een artikel uit "LE SOIR"

Dedans, des empreintes de cadres sur les

murs. Une odeur de peinture. Des ouvriers qui s'affairent. Dehors, des vitres tapissées de poussière, une enseigne mythique. Pas à pas, « La Fleur en papier doré » revoit le printemps. Et devrait s'ouvrir à la mi-septembre.

Mis en faillite il y a un peu plus d'un an, le fameux estaminet de la rue des Alexiens s'est dégoté un journaliste pour ranimer sa flamme. Actif à la VRT, mais également fondateur des associations « Pro Vélo » et « Les fous de la Senne », le Bruxellois Peter Lombaert s'est pris d'amour pour ce repère historique du surréalisme belge. « *Je n'y venais pas si souvent, mais quand j'ai vu que la Fleur était en faillite, j'ai fait une offre. Ensuite, seulement, j'ai cherché les fonds* ».

Le bistrot est trop cher pour lui. Alors, il s'entoure. Un à un, ses amis répondent à l'appel. 1.000 euros, c'est la somme à déboursier pour entrer dans la danse. « *Quiconque veut rejoindre la coopérative est le bienvenu !* » À ce jour, ils sont une quarantaine dans la coopérative. Dont seulement trois francophones. Ce qui a le don d'agacer quelque peu le CPAS de Bruxelles, propriétaire de l'immeuble. Yvan Mayeur, président du CPAS, le soutient : « *La Fleur est un haut lieu de la culture et de l'art, particulièrement francophone, en Bel-*

gique. Nous aimerions sortir de la logique commerciale de bistrot pour accentuer son aspect culturel. »

Fin prêt pour le 15 septembre

Problème : le CPAS est lié au brasseur InBev, son locataire principal, qui détient un bail jusque 2013. Or, si la coopérative aimerait réviser ce bail pour s'installer durablement dans ses nouveaux murs, Yvan Mayeur ne l'entend pas forcément de cette oreille : « C'est InBev qui a traité avec la coopérative, qui sous-loue. De notre côté, nous voudrions récupérer notre bail. Mais InBev est dans son droit. »

En clair, Peter Lombaert et ses partenaires ont jusque 2013 pour prouver qu'ils ne négligeront pas la culture francophone ou bruxelloise. Sans quoi, le CPAS se cherchera d'autres exploitants. Bruxellois dans l'âme, le journaliste s'inquiète : « Je tiens particulièrement au caractère bilingue de la Fleur, repère de Magritte comme de Claus. Le bistrot doit garder son esprit, redevenir un lieu

de rencontre entre jeunes artistes. »

La coopérative, en tout cas, y met tout son cœur. Depuis mars, 250.000 euros ont déjà été engloutis dans l'opération, notamment pour la rénovation des désastreuses installations sanitaires. Foi d'entrepreneur, l'estaminet devrait être fin prêt pour le 15 septembre, coup d'envoi des Journées du patrimoine. Car la Fleur est classée. Sa façade, sa toiture et ses trois salles du rez-de-chaussée, à tout le moins. Mobilier et décoration compris. Un peu plus tard, un duplex et une verrière verront le jour dans l'immeuble. « On veut surtout investir dans la programmation. Des amis artistes ont déjà confirmé leur présence pour le 1er week-end. » La Fleur – ses cadres, ses aphorismes aux murs et ses artistes – se prépare donc un avenir en papier doré.

Voilà, dat weten wij dan ook weer. Brussel Nieuws schreef het volgende

Opinie: Bloemeke

Brussel 11:31 | 12-09-2007 Het Bloemeke van Goudpapier / Papieren Goudbloemeke / Goudbloemeke van (of in) Papier / La Fleur en Papier Doré, afijn, kortom, Het Goudbloemeke is gered. Een veertigtal 'coöperanten' heeft voldoende fondsen ingezameld om deze tempel van surrealisten, Vijftigers en andere experimentelen opnieuw uit te baten.

door Dirk Volckaerts, hoofdredacteur van Brussel Deze Week

Dit weekeinde kunt u er tijdens de Open Monumentendagen opnieuw een glas gaan drinken. Niet alleen voor de liefhebbers van het Brusselse caféleven is dit een hoogdag, maar ook voor cultuurliefhebbers van alle kanten van de taalgrens. Het Bloemeke is een monument, opgericht door Geert Van Bruaene en (figuurlijk) rechtgehouden door klanten als Magritte, Mesens, Alechinsky, Boon, Claus en zoveel anderen. Iedereen blij? Ja, iedereen blij.

Of toch niet iederéén, want wat zit OCMW-voorzitter Yvan Mayeur te neuzelen in Le Soir? "Het Bloemeke," zegt hij, "is een belangrijk centrum van – vooral Franstalige – cultuur en

kunst in België. Wij zouden graag afstappen van de commerciële logica van een café, om het culturele aspect te beklemtonen.”

Wel, wel! Blijkt dat het eeuwenoude gebouwtje, waarin het café gevestigd is, eigendom is van het OCMW van Brussel, dat het tot 2013 aan InBev verhuurt. Mayeur wou aanvankelijk de huur met InBev opzeggen om er zélf aan cultuur te gaan doen, ofschoon dit bezwaarlijk een van de hoofdtaken van een OCMW genoemd kan worden. De OCMW-voorzitter is hiermee niet aan zijn proefstuk: ook Espace Magh, het ‘progressief centrum voor Maghrebijnse cultuur’, wordt met OCMW-middelen gerund.

Pas op, ik ben absoluut voorstander van zo’n centrum, want het haalt weinig bekende aspecten van het dagelijks leven van een grote groep medestadsbewoners voor het voetlicht. ’t Is eens iets anders, via cultuur de wereld verbeteren.

Cultuur is een mensenrecht. Maar dat wil nog niet zeggen dat een Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van een relatief arme stad als Brussel zich ermee moet bezighouden, me dunkt.

En ook niet met het Goudblommeke. Want wat lezen we in *Le Soir*? Dat de coöperanten en hun partners van Mayeur “tot 2013 de tijd krijgen om te bewijzen dat ze de Franstalige of Brusselse cultuur niet verwaarlozen.” Anders “zal het OCMW andere uitbaters zoeken.” Het is roerend om te zien hoe Yvan Mayeur zich opwerpt als de Grote Beschermheer van de Franstalige en Brusselse Cultuur.

Waar bemoeit de OCMW-voorzitter zich mee? Hebben we hem gehoord toen, een jaar geleden, het Bloemeke failliet ging? En nu het wordt overgenomen door een veertigtal coöperanten, “onder wie slechts drie Franstaligen”, is het wéér niet goed? Er zijn dus blijkbaar mensen in deze stad die liever hebben dat een instituut als het Goudblommeke

voorgoed in de vergetelheid raakt, dan dat het wordt overgenomen door enthousiastelingen die een groot hart hebben voor deze stad, maar toevallig wel Vlaming zijn. Aberrant.

Ik eindig met een citaat van Louis Paul Boon, over de redactie van het tijdschrift *Tijd en Mens*, die in het Bloemeke

vergaderde: “Onvergetelijk zijn de avonden geweest, die we voor ons tijdschrift samen doorbrachten in die smalle straat te Brussel, steeds vol kratten en wegwaaiend inpakpapier,

achter de hoge muren der magazijnen van de grootwarenhuizen. Een donker huis met een verraderlijke trap waar bijna iedereen van *Tijd en Mens* gevallen is of zich de voet verstukte. Daar zaten we dan, de enthousiaste Jan Walravens, Ben Cami en Marcel Wauters en Maurice D’Haese, Albert Bontridder stil en zwijgend in een hoekje, Remy C. van de Kerckhove met weer totaal andere opvattingen en ideeën, die met haast niemand’s opvattingen en ideeën strookten, en af en toe verscheen ook die jonge man die Hugo Claus heette, alsof het een prins was die zich in een onderontwikkeld gebied waagde. En alsof dat niet voldoende was, ook nog met een blonde en zwijgende filmster aan de arm verscheen.” Het Goudblommeke behoort tot de Nederlandse, Brusselse én Franse cultuurgeschiedenis. ’t Bloemeke is niet Vlaams, ’t is niet Frans. ’t Bloemeke is van iedereen. Allen erheen!

Dirk Volckaerts © Brussel Deze Week

Karolien Merchiers schreef, eveneens in Brusselnieuws.be

Het Goudblommeke van/in papier

Oude getrouwen zullen met plezier merken dat de nieuwe eigenaars zo min mogelijk hebben veranderd aan het stamenei dat ooit nog het stamcafé van Magritte en een hoop andere beroemdheden was. Enkel de vette laag nicotine werd van muren en plafond geschraapt, en vervangen door een bruinig verfje om het verschil te verdoezelen.

De meer dan tweehonderd lijstjes hangen op hun oude plek, dankzij de fotoinventaris die indertijd werd gemaakt. De oude toog kreeg een nieuwe tapkraan, maar behield zijn kenmerkende tonnetje, en ook de ouderwetse stoof is er nog.

Alleen de koer is vervangen door een winterterras met een glazen schuifdak – het wordt

meteen de enige plek waar er misschien nog gerookt mag worden, want het café zelf wordt rookvrij. De 'koer' bevindt zich nu in een hedendaagse versie op de eerste etage, naast een vergaderzaaltje dat kan worden afgehuurd. Kersvers gerant Stef van den Bergh is na tien jaar AB-Café helemaal klaar voor zijn nieuwe missie. Nu wordt er nog volop gewerkt om alles klaar te krijgen voor het openingsweekend, dat feestelijk wordt ingezet met livepoëzie en - muziek.

Het Nieuwsblad en De Standaard zagen het zo:

Goudblommeke in Papier staat opnieuw in bloei - 15/09/2007

BRUSSEL - Het Goudblommeke in Papier, een van Brussels oudste cafés, gaat dit weekeinde weer open. Dat is vooral te danken aan een collectieve inzet, op gang getrokken door Peter Lombaert (onder andere ex- Vlaanderen Vakantieland). 'Ik was net terug van vakantie en liep door de ongelezen kranten. Het bericht over het failliet van het Goudblommeke in Papier sloeg me in het gezicht. Niet dat ik zo'n grote caféganger bent. Ik was vooral bezorgd dat zo'n monument naar de sloop moest', zegt Lombaert. Een monument is misschien te klein als omschrijving voor het Goudblommeke in Papier. Hier dronk Magritte zijn pinten. Hier organiseerde Hugo Claus zijn eerste huwelijksfeest. Hier is het Belgische surrealisme zowat uitgevonden.

'Ik wilde het café meteen redden, maar ik vreesde dat ik al te laat was. Je hebt nog drie dagen om een bod te doen, zei de curator. Ik belde meteen mijn vrienden van de Zennezotten en vroeg wie bereid was om geld op tafel te leggen. Na vier telefoons wist ik al dat het zou lukken.'

Lonend

De Zennezotten is een andere getuige van Lombaerts ondernemingsdrift. Hij schaarde een groep gelijkgezinden rond zich met wie hij tot de finish zal ijveren om de Zenne weer bovengronds te krijgen in Brussel. 'We zijn toch al zo ver dat er weer vis in de Zenne zit. Onze acties lonen dus.' Lombaert vertelt het op een terras bij het Goudblommeke in Papier, waar

hij al en hele poos meewerkt aan de renovatie. 'Ik doe het minst van iedereen. Nee, ik ga straks niet achter de toeg staan. Daarvoor hebben we Stef Van den Bergh die tien jaar het AB-café uitbaatte. Ik ga me meer bezighouden met de programmatie. We willen muzikanten en literatoren een podium bieden. Op die manier moeten we volk trekken, want het café ligt net buiten het circuit van het uitgangleven. Wij kunnen niet profiteren van passanten.'

Terras

Auto's en bussen passeren anders wel genoeg door de Cellebroedersstraat. Lombaert kijkt even in de toekomst. 'Het zou natuurlijk mooi zijn deze straat autovrij te krijgen, maar met het nabije ziekenhuis is dat misschien moeilijk haalbaar. We gaan alleszins eerst ijveren om drie parkeerplaatsen voor onze deur vrij te krijgen voor een terras.'

Het Goudblommeke in Papier moet hoe dan ook zoeken naar wat buitengelegenheid om de rokende klanten een plek te geven. Het café zelf wordt rookvrij. En of er gerookt is de voorbije decennia.

Emmers vol smerige nicotine hebben ze van de muren gewassen. Maar dat was het dan ook. Voor de rest is alles in het café authentiek gebleven. Zelfs het bos van kadertjes en foto's aan de muren is helemaal origineel hersteld.'

Het Goudblommeke in Papier, Cellenbroedersstraat 53-55 is vanaf zaterdag zeven dagen op zeven open.

Paul Demeyer

In een artikel dat verscheen voor de heropening, formuleert La Libre Belgique het zo:

L'estaminet classé de la rue des Alexiens sera prêt pour les journées du Patrimoine.

L'estaminet "La Fleur en papier doré" va très prochainement renaître de ses cendres. A la mi-septembre exactement.

"Notre objectif est que le café rouvre ses portes au public pour les journées du Patrimoine prévues les 15 et 16 septembre prochains", explique l'un des associés de la coopérative chargée de la gestion de cette institution bruxelloise plantée dans le haut de la rue des Alexiens, à Bruxelles. Les travaux ont en effet démarré voici quelques jours.

Classé depuis des lustres, cet estaminet fondé par Van Bruaene disposera d'une nouvelle salle agrémentée d'une verrière à l'arrière tandis qu'un duplex est en cours d'aménagement aux étages. Hormis la nouvelle salle, rien ne devrait avoir changé dans ce cabaret à vocation artistique ayant accueilli des Magritte, Plisnier, Scutnaire et autres Mesens du temps de sa splendeur. L'ensemble des lieux, jusqu'au mobilier, est classé par la Commission royale des monuments et sites (CRMS).

Ce classement a d'ailleurs forcé les patrons à stopper les travaux une première fois en mars dernier. "Ils ont reçu un permis unique pour réaliser leurs travaux le 16 juillet dernier", précise-t-on au cabinet du secrétaire d'Etat en charge de la Protection du patrimoine Emir Kir (PS). "Ils avaient déjà reçu un permis d'urbanisme plus tôt dans l'année. Mais, ils avaient commencé les travaux avant. Cette infraction a poussé la Direction des monuments et sites à faire suspendre les travaux. Les gérants ont donc dû réintroduire une demande de permis." A l'heure actuelle, les lieux affichent une triste mine. Le mobilier est empilé à l'avant, couvert par la poussière. Quant aux murs, jaunis par le temps et la cigarette, ils s'affichent nus de tous tableaux, dessins et autres gravures célèbres.

Ook in Het Laatste Nieuws en De Morgen stonden artikels (maar daar kijken wij een volgende keer naar). Zowel op TV Brussel, Brussel FM en Radio Eén (VRT) waren er bijdragen over Het Goudblommeke in Papier.

Buiten de "echte" commentatoren, hadden ook

anderen een mening over Het Blommeke. Hierna, als afsluiter van deze nieuwsbrief, het commentaar van Susse in het Brussels:

Maine commentair op de ré-oevertuur van Bloemmeke

'k Zen zoeterdag es gon zeen no 't Bloemmeke. 't Was do de ré-oevertuur en 'k em hoeire zegge da dei manne dee dat spel emme ouvergenoume do hiel vuil poon hemme ingestouke. Ik geluuf da neet. 't Es do nog just gelèk as vreuger. Do es do just niks veranderd. De zelvde stoele en toefels en een giel pak tablooskes on de meur. Ja, z' emme het hoiske no de première étaach verhoist, mo da kan na toch zoevuil ni gekost emme hè. En z' emme oek es gekoisjt. Mo een buske Mesieu Propre kost, hee ba ons in de Gee Bee, na oek gien stukke van mense hè. k' Zen wel kontent da ze zo een bekke alles emme geloete gelek dat 't was, want me zoen snotneuze wette op vuirand ni wat dij gon oitstijke hè. Josfin van Zwette Gerard za ma nekie da ze do ne disco van ginge moeke. Ge wet wel, me vuil lawait en lampkes die altheid in a gezicht schaine... mo dat ei ze gedrumd paas 'k ik.

'k Mo na wel zegge dat de guis do heel good. 'k Hem er draa differente gepreuft en do was gineniene slechte bai. En de bloodpansh he ma gesmukt. 'k Em er bakanst e pond van binnegespeld. Daan patron sto mai uuk wel oen. 't Es nog ne gamain, ne snotnuis zuu... mo a eit al een beeboikske en da zeen ek gère. 'k Em dad oek en de mokskes zen do zot van. Allei, vreuger toch.

Daan andere dee do achter den tuug stoet is zo iene van mai kaliber. Nen toffe pei dus.

Enfin, k' gon er mei stoppe want ik goin eule wain es preuve. Mil van de Plekker zeit da da zoene gooie es. En de Mil daan kent eet van wain. Za poupa es nog choffeur van iene of andere huge pif gewijst en dij manne zoipe wain gelijk waile woter hè.

Allei, aaft aale good, aaft aale bien staif ('k wei ni wa da wil zegge mo mai poepa za dad altheid) en tot de noste kie hè. In 't Bloemmeke masscheenst.

Susse, Brusseleir de pèr' en fis.

Reacties kan u nog steeds sturen naar ons redactieadres. Gezien de activiteiten nu heel snel op elkaar gaan volgen, zullen we telkens dat nodig is, een e-nieuwsbrief mailen.